

JUSTIFICACIO

La crònica "Caminat amb el Paraigüa" ha fet vacances durant dos anys. Al llarg d'aquest període han passat moltes coses, algunes de més significades que altres, però ha estat al llarg d'aquest període quan, potser, el Paraigua ha viscut més aventures de posar la pell de gallina.

Qui no recorda la marrada de Coll de Banyuls, quan ens vam perdre -prop de la mar blava- amb vents de 120 Km/h, amb una pluja fina que ens escupia a la cara milions de perdigonades, amb les capelines convertides en trossos estripats de plàstic i la nit i el fred apropant-se. Qui no recorda -a més de l'Enric Arquimbau- la baixada del riu Vero, aquella passejadeta a la que ens va abocar aquell jove paraigüero sense pensar que bona part de nosaltres ja comencem a tenir les frontisses rovellades. Qui no recorda la memorable passejada de Montral a l'Arbolí a la que, per donar la raó al Regus, que n'havia fet una aposta, hi va nevar tant com va poder, amb un fred que pelava, mentre nosaltres, amb gran neguit, cercàvem els senyals enterrats deu o quinze centímetres sota aquell mar blanc. I qui no recorda, per fi, la curiosa etapa de Sitges a Olesa de Bonesvalls, una etapa massa fàcil, massa insípida per a què pogués passar res...

Aquestes etapes "hard" del traginar de la Penya quedaran, ben segur, a la nostra memòria però no hauran deixat la seva empremta en la crònica escrita. Bona part de nosaltres hem expressat l'interès de recuperar la versió literària d'aquestes etapes però hi ha hagut qui -la Dolors i en Regus- que no tan sols ho han dit sino que ho han escrit. És així que, com a apèndix de la crònica d'enguany, hi afegim la de la peculiar etapa de Sitges a Olesa de Bonesvalls, realitzada a la ruta de l'any anterior.

UN PARAIGUA SOTA EL SOL

21 de setembre de 1991

DE SITGES A OLESA DE BONESVALLS

Un dia idíllic

Anem amb tren de Barcelona a Sitges. Després d'esmorzar ens disposem a caminar. El temps serà magnífic: ni un núvol. El sol, sol en el cel, va enfilant-se cap al migdia, la humitat és alta.

Al cap de una hora i escaig fem el primer descans. De moment tot és idíllic.

Pero aleshores resulta que s'ha d'anar a veure una casa

que es va construir un "indiano" a la Plana Novella. Per anar-la a veure hem de deixar el camí... (cap problema per a gent muntanyenca experimentada a qui els turonets del Garraf els queden petits; segur que el recuperem amb els ulls tancats).

A les cavallerisses de la casa de Plana Novella, que ara són un restaurant, ens hi refresquem i comprem més aigua (la suada general està